

Sygnatura akt IV U 29/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2019 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania (...) Sp. z o.o. w J.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 30 listopada 2018 r. znak (...)

w przedmiocie zasiłku chorobowego

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 30 listopada 2018 r. znak (...) w ten sposób, że ustala, że płatnik składek (...) Sp. z o.o. w J. prawidłowo ustalił podstawę wymiaru zasiłku chorobowego i macierzyńskiego M. W. za okres od dnia 03 kwietnia 2018 r. do 24 sierpnia 2018 r. i stwierdza, że wypłacony ubezpieczonej zasiłek chorobowy za okres od 04 kwietnia 2018 r. do 23 sierpnia 2018 r. w kwocie brutto 6.895,46 zł oraz zasiłek macierzyński za dzień 24 sierpnia 2018 r. w kwocie brutto 38,58 zł nie zostały wypłacone bezpodstawnie,

II. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 29/19

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o.o. w J., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 30.11.2018 r., na podstawie której stwierdzono, że płatnik składek (...) Sp. z o.o. w J. nieprawidłowo ustalił podstawę wymiaru zasiłku chorobowego i macierzyńskiego M. W. za okres od 03.04.2018 r. do 24.08.2018 r. i bezpodstawnie wypłacił zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego za okres od 03.04.2018 r. do 23.08.2018 r. w kwocie brutto 6.895,46 zł oraz zasiłek macierzyński z ubezpieczenia chorobowego za dzień 24.08.2018 r. w kwocie brutto 38,58 zł.

Wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 36 ust. 1 i art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca zakwestionował stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Wskazał, że zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Ubezpieczona przed dniem powstania

niezdolności do pracy przebywała na urlopie wychowawczym i to przez okres powyżej 12 miesięcy. Oznacza to, że brak jest możliwości zastosowania wprost art. 36 ust. 1 ustawy, gdyż „wynagrodzenie wypłacone” w niniejszej sprawie nie występuje. Wnioskodawca powołał się na Komentarz do ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – wybrane zagadnienia, stanowiących załącznik do wytycznych Członka Zarządu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27.11.2017 r., dostępnych na stronie internetowej organu rentowego, gdzie wskazano, że jeżeli bezpośrednio przed niezdolnością do pracy pracownik przez cały okres, z którego ustala się podstawę wymiaru zasiłku, korzysta z urlopu wychowawczego lub z urlopu bezpłatnego albo odbywał czynną służbę wojskową, podstawę wymiaru zasiłku stanowi wynagrodzenie za miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy:

1. w stałej miesięcznej wysokości określonej w umowie o pracę lub
2. przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone pracownikom zatrudnionym na takim samym lub podobnym stanowisku pracy, jeżeli pracownik otrzymuje wynagrodzenie o charakterze zmiennym.

Spółka zasadnie przyjęła, że wynagrodzenie ubezpieczonej, z uwagi na dodatek akordowy, jest wynagrodzeniem o charakterze zmiennym, a zatem wymaga ustalenia przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia wypłaconego pracownikom zatrudnionym na takim samym lub podobnym stanowisku pracy. Wnioskodawca wskazał, że w tej sytuacji w drodze analogii powinny mieć zastosowanie zapisy art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Strona pozwana Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, w odpowiedzi na odwołanie wniosła o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.800 zł.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana podniosła, że do obliczenia prawidłowej wysokości świadczenia należało przyjąć przychód uzyskany przez ubezpieczoną w marcu 2018 r., w którym nie przepracowała ani jednego dnia, w wysokości 1.848 zł oraz premię regulaminową w kwocie 277,20 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Jest bezsporne, że M. W. była zatrudniona w (...) Sp. z o.o. w J..

Jest bezsporne, że w okresie od 03.04.2018 r. do 23.08.2018 r. M. W. była niezdolna do pracy.

Jest bezsporne, że w dniu (...) M. W. urodziła dziecko.

Jest bezsporne, że przed dniem 03.04.2018 r. M. W. nie świadczyła pracy przez okres 12 miesięcy, albowiem przebywała na urlopie wychowawczym.

Od 25.08.2015 r. w (...) Sp. z o.o. w J. obowiązywał regulamin wynagradzania. W § 8 ust. 1 tego regulaminu wskazano, że składnikami wynagrodzenia są:

1. wynagrodzenie zasadnicze,
2. premie: uznaniowa i regulaminowa,
3. dodatki, w tym dodatek akordowy.

Dowód: kopia regulaminu wynagradzania k. 24-30,

zeznania świadka K. J. k. 21v-22;

W (...) Sp. z o.o. w J. wynagrodzenie za pracę pracowników zatrudnionych na podobnych stanowiskach co M. W. miało charakter mieszany. Jest to wynagrodzenie zasadnicze według stawki osobistego zaszerzgowania oraz dodatek akordowy.

Dowód: zeznania świadka K. J. k. 21v-22.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na treści przepisu art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zgodnie z którym podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy.

W niniejszej sprawie kwestią sporną pozostawało to, czy przepis ten może mieć wprost zastosowanie do ubezpieczonej M. W., która przez okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy, nie świadczyła pracy z uwagi na urlop wychowawczy i nie otrzymywała wynagrodzenia za pracę. Zdaniem wnioskodawcy taka sytuacji nie została uregulowana w przepisach ustawy i do ubezpieczonej powinny mieć analogicznie zastosowanie zasady wskazane w art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie z tymi przepisami, w przypadku, o którym mowa w ust. 1 (niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego), podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi:

1) wynagrodzenie miesięczne określone w umowie o pracę lub w innym akcie, na podstawie którego powstał stosunek pracy, jeżeli wynagrodzenie przysługuje w stałej miesięcznej wysokości;

2) wynagrodzenie miesięczne obliczone przez podzielenie wynagrodzenia osiągniętego za przepracowane dni robocze przez liczbę dni przepracowanych i pomnożenie przez liczbę dni, które ubezpieczony będący pracownikiem był obowiązany przepracować w tym miesiącu, jeżeli przepracował choćby 1 dzień;

3) kwota zmiennych składników wynagrodzenia w przeciętnej miesięcznej wysokości, wypłacona za miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy, pracownikom zatrudnionym na takim samym lub podobnym stanowisku pracy u pracodawcy, u którego przysługuje zasiłek chorobowy, jeżeli ubezpieczony będący pracownikiem nie osiągnął żadnego wynagrodzenia.

Sąd podzielił stanowisko wnioskodawcy, który powołał się ponadto na Komentarz do ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – wybrane zagadnienia, stanowiących załącznik do wytycznych Członka Zarządu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27.11.2017 r., dostępnych na stronie internetowej organu rentowego, gdzie wskazano, że jeżeli bezpośrednio przed niezdolnością do pracy pracownik przez cały okres, z którego ustala się podstawę wymiaru zasiłku, korzysta z urlopu wychowawczego lub z urlopu bezpłatnego albo odbywał czynną służbę wojskową, podstawę wymiaru zasiłku stanowi wynagrodzenie za miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy:

1. w stałej miesięcznej wysokości określonej w umowie o pracę lub

2. przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone pracownikom zatrudnionym na takim samym lub podobnym stanowisku pracy, jeżeli pracownik otrzymuje wynagrodzenie o charakterze zmiennym.

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27.09.2006 r. (I UK 54/06), który w ocenie Sądu zachowuje aktualność również w obecnym stanie prawnym. W wyroku tym SN wskazał, że w sytuacji, gdy przed powstaniem niezdolności do pracy pracownik przez cały okres, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy zasiłkowej korzystał z

urlopu bezpłatnego, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie ustalone zgodnie z art. 37 ust. 1 i 2 tej ustawy. W uzasadnieniu tego wyroku podkreślono, że „ostatecznie trafny okazał się również sformułowany w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 37 ustawy zasiłkowej przez jego niezastosowanie. Nie można jednak przyjąć, jak twierdzi pełnomocniczka skarżącego, że po upływie urlopu bezpłatnego rozpoczyna się nowy okres trwania ubezpieczenia chorobowego, co uzasadnia bezpośrednio stosowanie art. 37 ustawy. Konsekwencją takiego rozumowania byłoby uznanie, że tę szczególną regulację należy stosować już po jednym dniu urlopu bezpłatnego. Tymczasem urlop bezpłatny jedynie zawiesza bieg okresu ubezpieczenia chorobowego. W tej sytuacji w razie wystąpienia okresu (lub okresów) takiego urlopu w okresie wskazanym w art. 36 ust. 1, do ustalenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego stosuje się ogólne zasady, w tym szczególnie reguły wskazane w art. 38 ustawy. Nie było to jednak możliwe, gdy, jak w rozpatrywanej sprawie, pracownik przez cały okres 6 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy korzystał z urlopu bezpłatnego. W tym przypadku cały okres 6 miesięcy wskazany w art. 36 ust. 1 przypadł bowiem na czas niebędący okresem ubezpieczenia chorobowego w rozumieniu art. 36 ust. 5 ustawy. Sytuacja taka nie została unormowana w ustawie zasiłkowej. Wobec tego rozstrzygnięcie tego problemu, tj. ustalenie podstawy wymiaru zasiłku chorobowego ubezpieczonego powinno nastąpić w drodze odpowiedniego zastosowania art. 37 ust. 1 i 2, regulującego sytuację najbardziej podobną do występującej w stanie faktycznym sprawy. Wobec tego należy stwierdzić, że w sytuacji, gdy przed powstaniem niezdolności do pracy pracownik przez cały okres, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy zasiłkowej korzystał z urlopu bezpłatnego, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie ustalone zgodnie z art. 37 ust. 1 i 2 tej ustawy. Warto też przypomnieć, że w podobny sposób kwestia ta była uregulowana w § 12 obowiązującego przed wejściem w życie ustawy zasiłkowej rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 lutego 1995 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru i obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego (Dz.U. z 1995 r. Nr 19, poz. 95 ze zm.)”.

W oparciu o zeznania świadka K. J. oraz treść regulaminu wynagradzania obowiązującego u płatnika składek (...) Sp. z o.o. w J. Sąd ustalił, że przed urlopem wychowawczym ubezpieczona M. W. była zatrudniona typowo na akordzie. W trakcie jej nieobecności w pracy nastąpiła zmiana regulaminu wynagradzania i akord został zastąpiony dodatkiem akordowym, który jest składnikiem zmiennym wynagrodzenia. W związku z tym płatnik składek przyjął, że podstawę wymiaru zasiłków dla ubezpieczonej będzie wynagrodzenie zasadnicze według stawki osobistego zaszeregowania oraz dodatek akordowy ustalony w oparciu o pracownika, który przepracował cały miesiąc na takim samym stanowisku pracy, jak również premia regulaminowa i uznaniowa. Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania świadka. Były one spójne oraz korespondowały z treścią zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, których autentyczności i prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję (art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz na podstawie przepisu § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i zasądził na rzecz wnioskodawcy od strony pozwanej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.